

Arrest

nr. 140 905 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 januari 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 oktober 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing die op 15 oktober 2014 aan verzoekster ter kennis werd gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene beroept zich op haar familiale situatie. Zij verklaart dat zij sinds haar aankomst in België bij een vriend van haar familie, de heer K., verblijft, dat zij zwanger raakte van de heer K., dat op 18.06.2013 hun zoontje T. K. geboren werd, dat de heer K. onbeperkt verblijfrecht geniet in België op basis van zijn huwelijk met mevrouw C. D., dat het Pakistaans huwelijk tussen de heer K. en mevrouw D. blijkbaar niet werd ingeschreven in België, maar dat zij wel degelijk gehuwd zijn, dat haar relatie met de heer K. een buitenechtelijke relatie betrof die thans beëindigd is, dat de heer K. zijn zoontje wil zien opgroeien zodat een terugkeer naar Pakistan voor verzoekster geen optie is, dat gezinshereniging met het kindje niet mogelijk zou zijn omdat het kind de Belgische nationaliteit niet bezit, en dat gezinshereniging met de heer K. ook niet mogelijk is, omdat hun relatie gestrand is en de heer K. gehuwd wil blijven met mevrouw D.. Betrokkene meent dat dit een humanitaire situatie vormt, waarbij een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk op artikel 8 van het EVRM zou impliceren, omdat het kindje minstens een van zijn beide ouders zou moeten missen. Ter staving van deze elementen voegt verzoekster een attest geboorteakte en bewijs van identiteit van het kindje voor, een kopie van de verblijfstitel van de heer K. en een getuigschrift gezinssamenstelling bij de aanvraag. Deze elementen kunnen niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat immers niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relatie, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verzoekster toont niet aan dat zij niet tijdelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, samen met het kindje, om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Zij toont ook niet aan dat de vader van het kind, de heer K., niet zou kunnen meereizen naar het land van herkomst, indien hij een tijdelijke scheiding van zijn kind niet wenselijk acht. Er wordt geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat dit niet zou mogelijk zijn. Bijgevolg kan de vermeende schending van art. 8 van het EVRM niet aangenomen worden. Wat het feit betreft dat het huwelijk van de heer K. niet ingeschreven werd in de Belgische registers, dient opgemerkt te worden dat de Spaanse huwelijksakte d.d. 11.03.2005 tussen de heer K. en mevrouw D., niet erkend werd in België bij vonnis van 22.09.2011 van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk. De rechtbank oordeelde ondermeer als volgt: "De enige reden waarom zij derhalve naar Spanje gegaan zijn, is om te huwen. Beide verzoekende partijen verbleven daar effectief hooguit enkele weken waarna ze teruggekeerd zijn naar België en enkel nog teruggekeerd zijn om het trouwboekje te gaan ophalen (juli 2005). Zij hebben nooit de bedoeling gehad om daar te blijven wonen en kunnen evenmin een andere reden aanhalen waarom ze daar gehuwd zijn. Er liggen voldoende gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens voor die aantonen dat het huwelijk er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap te vormen maar om desgevallend een verblijfsrechtelijk voordeel te verlenen aan K. N.-U.-H.. De rechtbank stelt derhalve vast dat er in hoofde van K. N.-U.-H. en C. D. sprake is van ontduiking van de Belgische wetgeving en wijst het verzoek tot erkenning derhalve af als ongegrond." Gelet op dit vonnis en de toch wel bevreedende situatie van verzoekster, zij zou geen relatie onderhouden met mijnheer K., maar verblijft wel nog steeds op hetzelfde adres als mijnheer en mevrouw D., rijzen er ernstige vragen over de al dan niet eerlijke bedoelingen van alle betrokken personen. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een asielaanvraag in op 07.02.2012, die afgesloten werd op 21.06.2013 met een beslissing 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via de post betekend op 02.07.2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een jaar, vier maanden en veertien dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoekster op: *“Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke*

motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980. Schending van artikel 8 EVRM."

Verzoekster betoogt vervolgens:

"(...) Doordat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd door te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend. Dat de terugkeer naar het land van herkomst om er aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. Dat verzoekster niet aantoont dat zij niet tijdelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, samen met haar kindje. Dat zij evenmin aantoont dat de vader van het kind niet zou kunnen meereizen. Dat de vermeende schending van art. 8 EVRM niet kan worden aangenomen. Terwijl wel degelijk is aangetoond dat verzoekster niet tijdelijk kan terugkeren naar haar land samen met haar zoontje en dat de vader niet kan meereizen. Dat verzoekster en de Heer K. gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen over hun zoon T. en de Heer K. zijn toestemming niet verleent opdat T. zou reizen naar PAKISTAN. Dat verzoekster duidelijk in haar aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 16.01.14 vermeld heeft dat dhr. K. zijn zoontje wenst te zien opgroeien en een verblijf in het buitenland van hun zoontje T., zelfs tijdelijk, voor dhr. K. helemaal geen optie is. Dat verzoekster anderzijds er op heeft gewezen dat zij onmogelijk alleen, zonder haar zoontje, kan reizen naar PAKISTAN daar T. volledig afhankelijk is van verzoekster die de zorg voor hem opneemt. Dat verwerende partij hieraan volledig voorbij gegaan is. Dat verwerende partij overigens op de hoogte is van het feit dat dhr. K. als zelfstandige tewerkgesteld is in BELGIE (stuk 3) en dhr. K0 zich om die reden in de onmogelijkheid bevindt om BELGIE te verlaten, zelfs al zou het slechts tijdelijk zijn. Dat gezien deze omstandigheden de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Dat de aangevoerde elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend. Dat de aanvraag ten gronde diende te worden onderzocht. Dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. De bestreden beslissing vindt derhalve geen draagkracht in haar motieven. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekster acht de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en is van oordeel dat deze geen draagkracht vindt in haar motieven, doch dergelijke overtuiging volstaat niet om een schending van de formele motiveringsplicht aan te tonen.

Uit het betoog van verzoekster blijkt voorts dat ze inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing waaruit kan worden afgeleid dat zij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.5. Verzoekster uit kritiek op het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing waar deze op een uitgebreide gemotiveerde wijze stelt dat de aangehaalde familiale situatie niet kan worden aangenomen als een buitengewone omstandigheid. In wezen doet zij echter niet meer dan de aangehaalde argumenten inzake haar familiale situatie herhalen, maar hiermee kan zij de beoordeling ervan door de verwerende partij niet aan het wankelen brengen. Verzoekster benadrukt dat, gelet op wat de vader wil, wat zij wil en wat ze gezamenlijk willen voor hun zoontje, een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst geen optie is, maar deze eigen keuzes tonen niet aan dat het oordeel van de verwerende partij dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven, kennelijk onredelijk is. Voorts betoogt verzoekster dat de vader van haar zoontje als zelfstandige tewerkgesteld is in België en dat hij zich om die reden in de onmogelijkheid bevindt om België te verlaten, zelfs al zou het slechts tijdelijk zijn. Verzoekster voegt hiertoe de ondernemingsgegevens van de vader van haar zoontje toe aan het verzoekschrift. Daargelaten de vraag of dit op zich kan aantonen dat zelfs een tijdelijke afwezigheid uit het Rijk niet mogelijk is, was, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, de verwerende partij niet op de hoogte van dit element op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zo blijkt uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen die verzoekster voor het eerst ontplooit in haar verzoekschrift. Met haar overtuiging dat de aangevoerde omstandigheden “wel degelijk” buitengewone omstandigheden uitmaken, kan verzoekster de door de verwerende partij gedane beoordeling van de aangebrachte omstandigheden niet aan het wankelen brengen.

2.6. Aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vormt, is de schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA